

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: **L. K.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Šádou
sídlem Bořice 65, 538 62 Bořice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 18. 12. 2020, č. j. KrÚ 93658/2020/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Moravská Třebová ze dne 8. 1. 2020, č. j. MúMT 00705/2020, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání dvou přestupků z nedbalosti, a to:

- a. Přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a to v souvislosti s porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu: *„Řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen podrobit se na výzvu policisty, vojenského policisty, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.“* Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že se dne 21. 12. 2018 v cca 20:35 hodin, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes – Benz, reg. zn. X, v obci Kunčina u domu č. p. 250, při silniční kontrole odmítl na výzvu hlídky Policie ČR podrobit dechové zkoušce, zda není ovlivněn alkoholem; následně se po poučení odmítl podrobit odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu, přičemž tento sám nežádal.
- b. Přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to v souvislosti s porušením ustanovení § 6 odst. 8 ve spojení s ustanovením § 6 odst. 7 písm. a) zákona o silničním provozu: *„Řidič motorového vozidla je povinen předložit doklady podle odstavce 7 na výzvu policisty, vojenského policisty, strážníka obecní policie ve stejnokroji nebo celníka ve stejnokroji ke kontrole.“* Tohoto přestupku se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 21. 12. 2018 v cca 20:35 hodin, jako řidič motorového vozidla tov. zn. Mercedes – Benz, reg. zn. X, v obci Kunčina u domu č. p. 250, při silniční kontrole Policií ČR na výzvu policistů nepředložil doklady dle zákona o silničním provozu.
2. Za tyto přestupky byla uložena žalobci pokuta ve výši 26.000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a byla mu uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:
3. Nejprve obecně namítl, že správní orgány nesprávně posoudily *„hmotně právní otázku“*, porušily *„zásadu oficiality a zásadu materiální pravdy při dokazování a hodnocení důkazů“*, nevypořádaly se s námitkami žalobce a porušily právo žalobce na spravedlivý proces. Poté stejně jako v odvolání žalobce poukázal na své tvrzení, které údajně uvedl přímo namísto spáchání přestupku, tj. že odmítl provedení dechové zkoušky z důvodu, že je astmatik. Správní orgány se však s jeho obranou nijak nevypořádaly, žalovaný neuvedl, *„případně neuvedl přesvědčivě“*, proč žalobcem navrhovaná konfrontace svědkyně M. se zasahujícími policisty byla v dané věci nadbytečná s tím, že právě svědkyně M. mohla potvrdit, že žalobce je astmatikem a odmítl právě z tohoto důvodu dechovou zkoušku. Žalobce poukázal i na skutečnost, že *„poukaz odvolacího orgánu na standartní osvětlení v obci Kunčina“* jako důkaz nebyl v řízení proveden a žalobce se k němu nemohl vyjádřit. V dané věci bylo třeba zkoumat viditelnost na místě samém s ohledem na denní a kalendářní dobu, a to formou například vyšetřovacího pokusu. Žalobce dále zopakoval své tvrzení z odvolacího řízení, tj. že policisté v podstatě čekali na jiného řidiče a *„aby neztratili tvář, tak prostě lapili žalobce.“* Žalobce rovněž polemizoval v žalobě s dalším závěrem žalovaného, že žalobce je jen lehkým astmatikem, měl být proveden důkaz další lékařskou zprávou, žalobce měl právo na odmítnutí *„dýchání“*. V další části žaloby (III.) žalobce poukázal na neodůvodněné průtahy v řízení, namítl *„přísnost“* uložených sankcí.

4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal v mezích žalobních bodů žalované rozhodnutí, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byla v dané věci rozhodným hlediskem skutečnost, že byla dostatečně prokázána vinna žalobce. Podle závěru obsaženého v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68 (publikovaný pod č. 3014/2014 Sb. NSS): *„V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a to v rozsahu potřebném k rozhodnutí o přestupku.“* V jiné posuzované věci správní orgány tomuto požadavku plně dostály. Podklady, které byly použity ke zjištění skutkového stavu a prokázání vinny žalobce, plně postačovaly k vydání rozhodnutí, že se žalobce zmíněných přestupků dopustil, a žalobcem uplatněné námitky, které v podstatě žalobce zopakoval již z odvolacího řízení, nemohly samy o sobě bez dalšího vyvrátit závěry správních orgánů o existenci vinny žalobce. Ze správního spisu a z rozhodnutí o spáchání přestupku je zřejmé, že správní orgány vycházely z dostatečných podkladů, a to zejména ze svědeckých výpovědí dvou zasahujících policistů. Z těchto výpovědí jednoznačně vyplynulo, že žalobce zkontrolovali v rámci dohledu nad bezpečností silničního provozu poté, co odjížděl od restaurace, a že žalobce po řádném zastavení jeho vozidla nepředložil policistům řidičský průkaz a policisté jej jménem zákona vyzvali k podrobení se dechové zkoušce. Tu žalobce odmítl, aniž důvod odmítnutí této zkoušky by odůvodnil poukazem na své zdravotní problémy (zejména v poučení, které žalobce podepsal), a stejně tak žalobce po opětovném poučení odmítl k výzvě policistů podrobit se lékařskému vyšetření. Žalobce byl opětovně poučen, poučení podepsal, přičemž v poučení neuvedl vůbec žádný důvod, proč se odmítl podrobit dechové zkoušce, a následně odbornému lékařskému vyšetření. Odmítnutí provedení dechové zkoušky a lékařského vyšetření zdůvodnil žalobce až následně v přestupkovém řízení s poukazem na to, že je astmatikem, a v tomto přestupkovém řízení v rámci své výpovědi tvrdil, že tuto skutečnost uvedl i zasahujícím policistům, k tomu navrhoval konfrontaci družky žalobce paní M. se zasahujícími policisty s tím, že paní M. byla přítomná při silniční kontrole a mohla by potvrdit, že žalobce odmítl dechovou zkoušku a provedení lékařského ošetření ze zmíněného důvodu, tj. z důvodu, že je astmatikem (výše uvedené tvrzení uvedl zejména žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Zmíněnou verzi své obrany, uplatněnou v odvolacím řízení, zopakoval žalobce v žalobě, přičemž zpochybňoval závěry žalovaného. Vzhledem k této skutečnosti za účelem posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí bylo třeba nejprve posoudit, jakým způsobem se žalovaný vypořádal se zmíněnými námitkami žalobce, které byly součástí jeho obrany v přestupkovém řízení. K tomu je třeba nejprve uvést, že mezi účastníky nevznikl spor v případě popisu skutkových okolností týkajících se zmíněných přestupků, tedy zejména že žalobce byl řidičem zmíněného vozidla, že byl na zmíněné komunikaci zastaven a vyzván k provedení dechové zkoušky a následně k tomu, aby se podrobil odbornému lékařskému vyšetření, přičemž se odmítl podrobit dechové zkoušce a i odbornému lékařskému vyšetření. V souvislosti se zjištěním, zda žalobce nebyl ovlivněn alkoholem při řízení motorového vozidla. Žalobce ani ostatně nepopřel, že zmíněné vozidlo řídil, o jeho osobě jako řidiče zmíněného vozidla nevznikly žádné pochybnosti. Základním rozporem mezi žalovaným a žalobcem, které je v podstatě „*light motivem*“ celé žaloby, je tvrzení žalobce, že důvod k odmítnutí provedení dechové zkoušky a odborného lékařského vyšetření, tedy z důvodu zdravotního postižení žalobce

v souvislosti s jeho astmatem, uvedl zasahujícím policistům hned po výzvě k provedení dechové zkoušky a odborného lékařského vyšetření. K tomu žalobce nenavrhol provedení konfrontace jeho družky paní M., která se v průběhu kontroly dostavila na místo prováděné kontroly se zasahujícími policisty. Tento postup žalovaný odmítl, což zdůvodnil takto:

„Obviněný byl proto v souladu se zákonem vyzván k orientačnímu vyšetření na alkohol, neboť zasahující policisté jej viděli odjíždět z restaurace, následně z něj cítili alkohol (viz list č. 3 spisu). Tuto zkoušku odmítl. Teprve v řízení uváděl, že kvůli astmatu, ovšem takového zdůvodnění není nikde zaznamenáno, obviněný s touto výpovědí přišel až v průběhu řízení, nadto z doložené lékařské zprávy vyplývá, že obviněný má astma lehkého stupně, na spirometrii má normální ventilační parametry (list č. 63 spisu). Obviněný je povinen podrobit se výzvě, ovšem on se o dechovou zkoušku vůbec nepokusil, odmítnul ji, což potvrdili zasahující policisté, obviněný i jeho družka.

*V takovém případě je povinností zasahujících policistů vyzvat obviněného k odbornému lékařskému vyšetření spojenému s odběrem biologického materiálu. Oba policisté přitom **shodně uvedli, že obviněného jménem zákona k tomuto odběru vyzvali.** Oba policisté uvedli v podstatě shodné znění výzvy směřované obviněnému. Ostatně obviněný podepsal též poučení, jehož součástí je shora uvedené ustanovení, že po odmítnutí dechové zkoušky se provede odborné lékařské vyšetření. Toto poučení podepsal na obou stranách, ačkoli ve své výpovědi u ústního jednání uváděl, že na poučení neviděl a v místě byla tma. Odvolací orgán tomuto neuvěřil, neboť si jen stěží lze představit situaci, kdy podezřelý podepíše něco, o čem neví, o co se jedná, nadto přesně do místa, kde má být podepsán, ačkoli na písemnost vůbec nevidí. Běžně přitom podezřelí písemnost nepodepíší a do místa je vepsáno „odmítl podepsat“, popř. naopak vepíší svoje stanovisko. Nic takového ovšem obviněný neučinil, poučení bez dalšího podepsal. Dále je nutné podotknout, že v obci Kunčina je standardní pouliční osvětlení (viz portál www.mapy.cz). Dále odvolací orgán uvádí, že příslušná ustanovení zákona má obviněný jakožto řidič a držitel odborné způsobilosti znát, přičemž platí stará zásada, že neznalost zákona neomlouvá. Proti shodné výpovědi policistů, odpovídající úředním záznamům, stojí výpověď obviněného a jeho družky, kteří oba mají zájem na výsledku řízení. Dle výpovědi svědka prap. P. nebyla paní M. přítomna celé silniční kontrole, přišla v jejím průběhu. Její svědectví je dále ovlivněno vztahem k obviněnému, který je jejím druhem, nejedná se o nestrannou osobu, která by na věci neměla žádný zájem.*

Odvolací orgán naopak konstatuje, že policisté na věci žádný osobní zájem neměli, neprováděli žádnou mimořádnou či nestandardně důkladnou kontrolu, pouze si všimli vozidla odjíždějícího od restaurace, proto řidiče zkontrolovali. Pro úplnost nutno dodat, že k osobě policisty jako svědka se vyjádřil i Nejvyšší správní soud mj. v rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007, dostupném na www.nssoud.cz, kde uvedl následující: „K osobě policisty a tím i věrohodnosti jeho výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení, neboť na rozdíl od stěžovatele (obviněného) neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jímž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.“

6. S tímto závěrem žalovaného se krajský soud zcela ztotožňuje a poukazuje zejména na odkaz žalovaného na judikaturu NSS, která se týká věrohodnosti výpovědi policistů, neboť

žalobce v podstatě v nadsázce řečeno, obviňuje oba policisty ze „lži“, když tvrdí, že hned na místě žalobce poukazoval na své zdravotní problémy a důvod pro odmítnutí dechové zkoušky a podrobení se odbornému lékařskému vyšetření z důvodu astmatického onemocnění žalobce. Ze skutkových okolností projednávané věci nevyplývá, že by policisté měli nějaký osobní zájem na postihu žalobce, jen v rámci udržování pravidel bezpečnosti silničního provozu vozidlo žalobce zastavili na provádění běžné silniční kontroly, jejíž součástí je nepochybně i provedení zmíněné dechové zkoušky na posouzení toho, zda řidič nepožil alkoholu či jiné návykové látky (k tomu srov. § 67 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), ostatně žalobce sám v žalobě nezpochyboval, že by takovou kontrolu policisté provádět nebyli oprávněni. Žalobce jen bez důkazu uvedl své podezření, že policisté v podstatě „čekali“ na jinou osobu a že, aby „neztratili tvář“, tak prostě „lapili“ žalobce. To jsou ničím nepodložené spekulace žalobce a nemohou vést k závěru o nezákonnosti prováděné silniční kontroly. A i kdyby tomu tak bylo, což prokázáno vůbec nebylo a žalobce spekulativně si jen domýšlí a „něco“ bez důkazu tvrdí, tak by takový postup nebyl v rozporu s žádným ustanovením zákona policie České republiky, neboť policisté jsou oprávněni provádět silniční kontroly namátkově, a jestliže i kdyby „čekali“ na určité vozidlo, které by měli v záměru zastavit, tak svůj záměr mohou změnit, a to tím spíše, když policisté uviděli vozidlo řízené žalobcem odjíždět od restaurace, tedy mohlo vzniknout důvodné podezření, že řidič tohoto vozidla v restauraci, v nadsázce řečeno, „nepil jen limonádu“. V případě hodnocení svědeckých výpovědí policistů má správní orgán právo hodnotit věrohodnost jejich výpovědi a posuzovat i věrohodnost výpovědi navrhovaných svědků. V dané věci žalovaný správně poukázal na skutečnost, že zasahující policisté na věci žádný osobní zájem neměli, neprováděli žádnou mimořádnou či nestandardně důkladnou kontrolu, jen si „všimli“ vozidla odjíždějícího od restaurace, proto „řidiče zkontrolovali“. Navíc svědecké výpovědi, respektive jejich obsah, byl shodný a na druhé straně výpověď žalobce a jeho družky bylo třeba vyhodnotit jako nevěrohodné, neboť žalobce neuvedl důvod odmítnutí dechové zkoušky a odborného lékařského vyšetření hned na místě zasahujícím policistům, ale až v průběhu přestupkového řízení, což krajský soud považuje za účelový postup. Družka žalobce, paní M., přítomna celé silniční kontrole nebyla, její svědectví v daném případě nepochybně mohlo být ovlivněno jejím vztahem k žalobci, který je jejím druhem a nejedná se o nestrannou osobu, která by na věci neměla žádný zájem oproti svědeckým výpovědím zasahujících policistů, kteří na věci žádný osobní zájem neměli. O účelovosti obrany žalobce v souvislosti s jeho tvrzením o tom, že již v době zásahu uváděl jako důvod odmítnutí provedení dechové zkoušky a lékařského odborného vyšetření své astmatické onemocnění, svědčí i skutečnost, že žalobce ani v žalobě nenapadl žádnou věcnou námitkou či návrhem na provedení důkazu vyvrácení tvrzení žalovaného o tom, že „výzvu k provedení dechové zkoušky žalobce odmítl, následně lékařské vyšetření spojené s odběrem krve taktéž odmítl s tím, že si nemůže dovolit přijít o řidičský průkaz, že v hospodě vypil asi 4 piva. Policisté ho proto poučili, poučení mu též dali podepsat, a vysvětlili mu, že věc bude postoupena do správního řízení (list č. 54 spisu)“. Výše citovanou část z žalovaného rozhodnutí žalobce nijak nenapadl, tedy nezpochybil pravý důvod svého postupu, kterým nebylo astmatické onemocnění, ale obava žalobce ze ztráty řidičského průkazu v souvislosti s vypitím čtyř piv před usednutím za volantem zmíněného vozu v inkriminované době.

7. Výše zmíněné a citované odůvodnění obsažené v žalovaném rozhodnutí považuje krajský soud za dostatečné, obranu žalobce považuje krajský soud za účelovou a podklady

žalovaného rozhodnutí považuje krajský soud za dostatečné k tomu, aby byla vyslovena vina žalobce za spáchání zmíněného přestupku. Rovněž tvrzení žalobce, které se týká okolností, za kterých bylo zmíněné poučení podepsáno, tedy poukaz žalovaného na standardní pouliční osvětlení v obci Kunčina, považuje krajský soud rovněž za účelové. Rovněž za účelové považuje tvrzení žalobce o tom, že v daném případě bylo třeba zkoumat viditelnost na místě samém „s ohledem na denní a kalendářní dobu“, neboť pokud žalobce skutečně „neviděl“, co podepisuje, tak není přece dítětem či nesvéprávnou osobou a mohl v době podpisu poučení na své problémy se zrakem poukázat, poučení nemusel podepisovat, respektive mohl požádat zasahující policisty, aby mu na zmíněné poučení „posvítili“, proto krajský soud považuje za nepodstatné, že žalovaný neprováděl důkaz za účelem zjištění stavu osvětlení na místě silniční kontroly. Rovněž ze zmíněných okolností vyplývá, že jestliže žalobce v době zásahu neuvedl důvod, proč se odmítl podrobit dechové zkoušce a odbornému lékařskému vyšetření, tak je nepodstatné, zda žalobce je či není lehkým astmatikem, ostatně žalobce ani v žalobě závěr žalovaného podložený lékařskou zprávou o tom, že žalobce má astma jen lehkého stupně a na spirometrii má normální ventilační parametry (čl. 63 správního spisu), žalobce nevyvrátil a nepředložil ani žádný důkaz za účelem zpochybnění takového závěru žalovaného. Z toho tedy rovněž vyplývá, že tvrzení o existenci tohoto důvodu odmítnutí dechové zkoušky a lékařského ošetření bylo jen účelové. Poukaz žalobce na údajné průtahy v přestupkovém řízení nemůže vést k závěru o nezákonnosti žalovaného rozhodnutí, pokud měl žalobce pocit, že byly správní orgány nečinné, mohl uplatnit příslušné právní instituty na ochranu před nečinností správních orgánů, do nichž patří vyčerpání prostředků na ochranu proti nečinnosti ve správním řízení i žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s.ř.s.).

8. Krajský soud jako nedůvodnou shledal i poslední námitku žalobce, která se týká údajné „přísnosti“ uložených sankcí v souvislosti s délkou řízení. V daném případě délka řízení nemohla mít vliv na „přísnost“ uvedených sankcí, tuto námitku považuje krajský soud za účelovou a nedůvodnou. Ostatně sankce byla uložena na spodní hranici zákonného rozpětí a rovněž i zákaz činnosti byl uložen na samé spodní hranici, výše sankce byla správním orgánem I. stupně náležitě odůvodněna a rovněž krajský soud považuje postižení žalobce v souvislosti se spáchaným přestupkem za odůvodněné, zákonné a přiměřené.
9. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. června 2021

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce